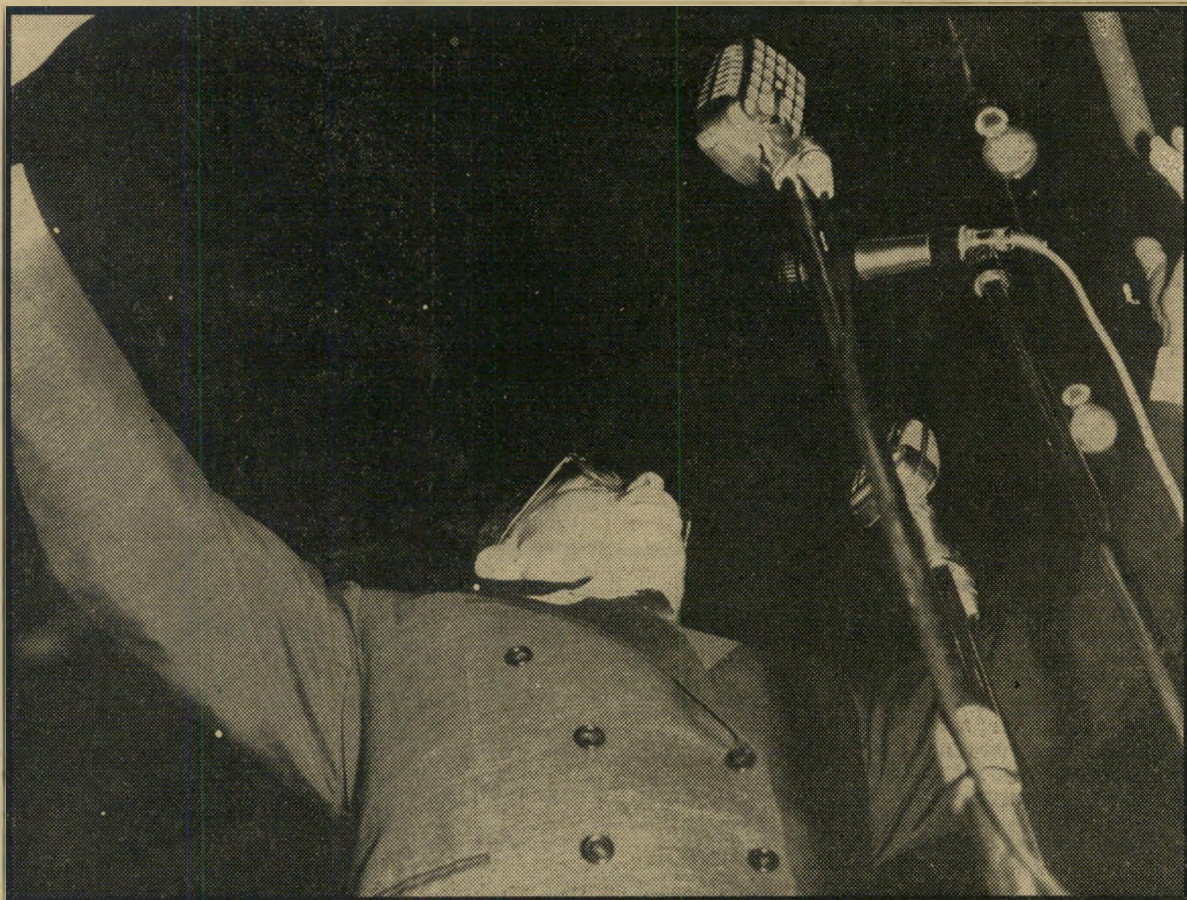

העם לא זעם

מטוב פצצה לא התפוצצה. הסייסמוגרף ראפים לא רשמו אף את הסייסמוגרף הקלושים של רעידת-אדמה. קול ההמונים הוועם לא זעק לשמיים הבהירים, ואילו הרעש היחידי שליווה את המאורע ההיסטורי היה רעש מנועי הסילון רבי-העוצמה של מטוס אייר-פראנס הצרפתי, שהגיע ל-לנמל התעופה לוד בדייקנות גרמנית: ב-שעה 4.35 בדיוק.

כמאה כתבים וצלמים של העיתונות הישראלית והזרה נעו לקראת המטוס הישראלי, ועשרות מנורות-צילום האירו את הרגע ההיסטורי: ראש-הטקס של ממשלת ישראל לחץ את ידו של שגרירי הקהילה הגרמנית הפדרלית ובירך אותו בבירכת ברוכים הבאים על אדמת ישראל.

רולף פאולס, גבר יפה-תואר, בעל מיבנה גוף מוצק וקומה גבוהה, חילק על ימין ועל שמאל חיוכים דיפלומטיים, ובקולו מלא-הרגש מסר את הצהרתו הראשונה: "בשמו של הנשיא, בשם ממשלתי ובשם העם הגרמני."

"המתח היה מוגזם לחלוטין", תיאר כי לחש באותה עת את התרשמותו אחד מ-קציני-המשטרה, האחראי על מיבצע השגרירי בגמל-התעופה. "אני זוכר את המתח כש-קיבלנו באותו מקום את אדולף אייכמן... רק אחרי קבלת-הפנים השקטה הבחינו המשתתפים בקבוצה קטנטונה, שהתייצבה מול הכניסה לנמל-התעופה עם כרוז אנטי-גרמני, ובעסקן מפ"ם בודד, שעמד בשולי

זרועות לשמיים מניף מנחם בגין, בשעה שנשא נאום משלהב בכיכר הרי ברט סמואל. מארגני העצרת הבטיחו למשטרה לשמור על השקט, ולא לסתות מהמסלול. המפגינים שהגיעו לשרתון, עשו זאת בניגוד להבטחה.

העתונאים את המקום. בקומה הרביעית של מלון שרתון נשארה רק חולית-הכיסוי של העולם הזה, שהמשיכה להטריד את מנוחתם וחופש-תנועתם של אנשי השגרירות. קצין הבטחון של השגרירות פנה בעדינות

הכביש עם דגל ישראלי ביד, ושלט זכור תלוי על חזהו. ספק אם השגריר הגרמני החדש הבחין בכלל באנשים אלה. מכוניתו — מרצדס שחורה, עוד ללא שלטים דיפ-לומטיים ודגלון גרמני — עברה לידם במהירות עצומה, והמשיכה, בליחי נידת-המשטרה ומכוניות הש"ב, למלון שרתון.

רחצה בכריכת השחיה

כך התקבל השבוע במדינת ישראל מאיור הדורמאכט לשעבר, שאיבד את ידו השמאלית למען מולדתו בחזית המזרחית של מלחמת העולם-השנייה, שבא ארצה בתור השגריר הראשון של גרמניה המערבית.

שבוע לפני זה ציירו חברי השומר-הצעיר את סימני המגן-דוד הצהוב עם המילה הגרמנית JUDE על פני כל כבישי הארץ. המשטרה אף לא הטרידה את עצמה בהשמדת הכתובות והציורים הללו: עד ליום בוואו של פאולס, הם נעלמו מעצמם.

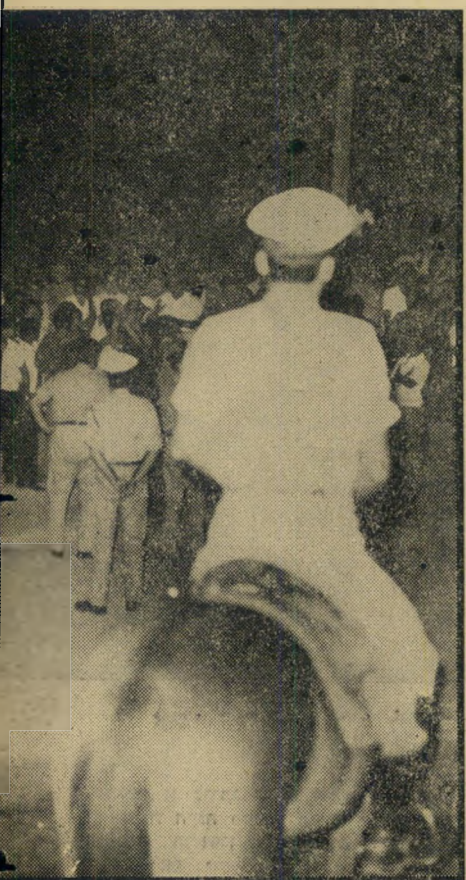
ללא הפרעות כל שהן הגיע גם השגריר הגרמני למלון שרתון, ובלחי מבטים סקרניים של האורחים הרגילים במלון המפואר עלה לקומה הרביעית, בה רוכזו משרדיו וחדריו הפרטיים של הצחת. מיד אחריו הגיעו לאותה הקומה עיתונאים וצלמים — האנשים היחידים שהורשה להם להגיע לשם דרך הביקורת המשטרתית הכבדה. אך גם העיתונאים הגיעו רק לחזר המדרגות של המלון. המסדרון בו נמצאים חדרי השגריר רות היו שמורים מפני כל זר על-ידי צוות שוטרים מזוינים.

"זה התפקיד המחורבן ביותר שהיה לי אי פעם", אמר אחד השוטרים בגילוי-לב. "ברצון רב הייתי שומר עליהם, אבל לא פה, אלא במעצר."

אך גם במלון שרתון לא היה מצבו של פאולס ופקידיו שונה באותו ערב בהרבה ממצב של עצירי-בית. מול מצלמות רבות לא העז איש מהדיפלומטים הגרמניים לצאת דרך חומת השוטרים ממסדרון השגרירות. המשקאות והאוכל — גם הם הובאו על-ידי מלצרי המלון לחדריהם הסגורים. אחרי שעותיים של צמיה ללא תועלת עזבו

זרוע חסרה פאולס איבד את זרועו בקרבות בחזית הרוסית, אך למד להסתר בלעדית. הוא נראה מחייך, שניות מעטות לפני שקפץ לכריכת-השחיה במלון שרתון, משמר כבד של שוטרים לא מש ממנו מרגע הגיעו לישראל.

רכב ישראל שוטרים רוכבי בים הובאו לי מקום כתיבבורת לשוטרים שחטמו את הכניסה.